

Kálnoky László

A HALADÁS SZÁZADÁBAN

Bátran mondhatjuk, túl vagyunk a nagyján!
 Hogy tudjuk, a Fiastyúk hány tojást
 pottyant (ha pottyant) fényévente, hagyján.
 Dicsőbb, hogy a ribizlihántolást

gépi erővel végezzük, mióta
 látjuk, nagy ábrándunk nem volt hamis:
 a hold felé száguld az úrpilóta,
 s a nadrágjában elbújt bolha is.

Reményeink csápjukat mocsze nyújtják.
 Immár nem álom, mondjuk boldogan,
 a felsőbbrendű emberfajta útját
 egyengetőn növekvő sajt hozam.

Békés gyarapodásunk néha untat,
 de ez ellen is tettünk már sokat:
 rájöttünk, mint robbantsuk fel magunkat,
 miközben felrobbantunk másokat.

Pároztattunk cickánnyal denevért és
 barnamedvével olasz agarat,
 viszont a szárazföldi haltenyésztés
 napjainkig megoldatlan maradt.

(Régi papírjaim közt találtam ezt a verset. Ha jól emlékszem, a 60-as évek végén vagy a 70-es évek elején kaptam Kálnoky Lászlótól, megőrzéste – a vers akkor nem jelenhetett meg. A HALADÁS SZÁZADÁBAN Kálnoky köteleiben nem olvasható, tudomásom és a Kálnoky-kutatók – Alföldy Jenő, Csűrös Miklós – tudomása szerint folyóiratban, újságban sem jelent meg. – R. P.)